

Arrest

nr. 60 632 van 29 april 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 26 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. D'HAENENS, die *loco* advocaat I. DE SMEDT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent een Armeens staatsburger van Armeense origine en afkomstig uit Jerevan. Op 8 januari 2008 heeft u uw land van herkomst verlaten en vluchtte u naar Rusland. Op 14 december 2009 heeft u in België asiel aangevraagd. Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw partner M. T. (O.V. 6.546.250) werden aangehaald. U bent in het bezit van uw geboorteakte en huwelijksakte.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw echtgenoot, M. T., werden aangehaald. In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heb

ik een beslissing genomen van weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor de motivering van deze beslissing wordt verwezen naar de beslissing van uw echtgenoot.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten (uw geboorteakte en huwelijksakte) bevatten informatie in verband met uw identiteit, doch niet in verband met de door u in het kader van uw asielaanvraag aangehaalde problemen. Derhalve wijzigen deze documenten niets aan bovenstaande beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, (T.M.). Zij roept geen eigen motieven in. Voor zover zij in haar verzoekschrift doet gelden dat de bestreden beslissing niet deugdelijk gemotiveerd is door verwijzing naar de beslissing die werd genomen in hoofde van haar echtgenoot, wijst de Raad op het devolutieve karakter van het beroep en op de motivering die hierna zal volgen.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 60 631 van 29 april 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van (T.M.) verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, een Armeens staatsburger van Armeense origine en afkomstig uit Jerevan, verklaart omwille van volgende redenen uw land van herkomst te hebben verlaten. U was sympathisant van de partij Hayastani Zhoghovrdakan Kusaktsutyun (HJK, People's Party of Armenia), en uw vader was lid van dezelfde partij. In aanloop naar de presidentsverkiezingen van 19 februari 2008 deelde u op 4-5 december 2007, rond 12u, met 4 à 5 andere mannen dvd's en affiches uit in Jerevan. Hierbij werd u opgepakt en meegenomen naar het politiekantoor, waar u geslagen werd. U hield hier een gebroken neus aan over, alsook een aantal gebroken ribben. Na uw vrijlating bracht uw vader u naar het ziekenhuis, waar u gedurende 2 à 2.5 uur werd verzorgd, en nadien keerde u terug naar huis. De volgende morgen diende uw vader klacht in bij de politie. U kreeg echter geen enkele reactie op de klacht. U werd onder druk gezet door mensen van de KGB om de klacht in te trekken. De KGB trachtte ook via de belastingsdienst het vlotte beheer van uw zaak te hinderen. Uw vader bracht ook de partij HJK op de hoogte van de gepleegde feiten, en zij noteerden de namen van de personen die op 4-5 december 2007 dienst hadden in het politiekantoor. U weet niet of de partij verder actie ondernam. Onder de personen die u in de winkel benaderden behoorde Vartan Hasratyan, vice-chef van de KGB in uw wijk, en die zei dat u beter het land verliet. Op 8 januari 2008 vertrok u met uw gezin naar Moskou, waar uw schoonbroer reeds woonde. In Jerevan nam uw vader op 1 maart 2008 deel aan betogingen. De volgende dag werd hij wegens zijn deelname opgeroepen door de KGB. Hierna werd hij meermaals opgeroepen in het kader van de klacht die hij had ingediend. Uw broer in Jerevan werd lastiggevalen door de KGB die hem intimideerde opdat uw vader de klacht zou intrekken. Aangezien hij om deze redenen zijn winkel niet verder normaal kon uitbaten, verhuisde in juni 2008 ook hij naar Moskou. Op 2 december 2008 vernam u van uw broer dat uw vader was overleden. Samen vertrokken jullie dezelfde avond nog naar Jerevan voor de begrafenis, 4 december 2008. Zeven dagen na de begrafenis wachtten agenten van de KGB u op bij het huis van uw moeder. U werd meegenomen naar hun gebouwen en vastgehouden tot de avond. Er werd geen geweld gebruikt, maar de agenten beledigden u om u te provoceren. Ze wilden informatie over hoe u uw leven in Rusland financierde. Ze hielden uw paspoort in, en eisten dat u een document ondertekende waarin u beloofde de stad niet te verlaten. Op 17 december 2008 vluchtte u, met de hulp van de buurman van uw moeder en tegen

betaling van 1000\$, per vrachtvliegtuig vanuit de luchthaven van Erebuni terug naar Moskou. In de volgende maanden ervoer u in Rusland problemen wegens uw Armeense afkomst. Zo werd uw zoon brutaal behandeld in een speeltuin door andere kinderen. In september 2009 nam uw schoonbroer de kinderen mee naar hun oma in Jerevan. Begin oktober 2009 werden u en uw vrouw op een dag aangevallen door skinheads op een trein in Moskou; bij dit incident verloor uw vrouw haar handtas, waar haar paspoort in zat. De volgende dag merkte u dat vandalen allerlei graffiti hadden aangebracht op uw voordeur. U vertrok naar het appartement van uw schoonbroer. U nam contact op met Alik, een vriend in Sint-Petersburg, wiens kennis tegen betaling van 5000\$ uw reis uit Rusland naar België regelde. Op 10 december 2009 vertrok u per boot uit Sint-Petersburg. U meerde op 13 december 2009 ergens aan. Van hieruit reisde u een hele nacht per minibus, alvorens over te stappen in een kleine personenwagen. Na een tocht van 30 à 40 minuten kwam u aan op het CGVS en u diende uw asielaanvraag in op 14 december 2009. U bent in het bezit van uw militair boekje, uw rijbewijs, uw geboorteakte, uw huwelijksakte, en de reispaspoorten van uw minderjarige dochter en zoon.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat, vermits u Armeens staatsburger bent, uw vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade m.b.t. Armenië dient te worden beoordeeld. De door u verklaarde vrees betreffende Rusland kan enkel worden in overweging genomen voor zover die van invloed zou zijn op uw vrees jegens Armenië. Echter blijkt uit uw verklaringen nergens enig verband tussen de in Rusland verklaarde problemen en uw vrees jegens de autoriteiten in Armenië. U verklaarde integendeel in Rusland te zijn gevisieerd omwille van uw Kaukasische etnische origine (CGVS 23 juli 2010 p.10, p.12).

Uit uw verklaringen blijkt dat u vreest dat er bij een terugkeer naar Armenië een zaak zal worden opgestart tegen u. U vreest dit omwille van de klacht die uw vader had ingediend tegen de politie na uw deelname aan de verspreiding van propagandamateriaal voor HJK in december 2007. De autoriteiten viseerden uw vader omdat hij de klacht had ingediend en vielen om deze reden ook u lastig bij uw terugkeer in december 2008. U slaagt er echter niet in de verklaarde vrees voor vervolging door de Armeense autoriteiten aannemelijk te maken.

Over het hoofdmotief van uw asielaanvraag, namelijk de klacht die uw vader indiende, hebt u onaannemelijk weinig kennis. Zo verklaarde u dat uw vader de ochtend na het incident in december 2007 de klacht ging indienen en dat u niet meeging omdat u nog gewond was. Uw vader meldde in de klacht dat u onterecht geslagen werd door de politie en dat u ver stond van enige politieke activiteiten (CGVS 20 september 2010, p.3). Uw verklaringen over verdere stappen die uw vader nam i.v.m. de klacht blijven echter vaag. Zo verklaarde u (CGVS 20 september 2010, p.10) dat u geen informatie ontving van uw vader toen u in Rusland verbleef, en dat hij u enkel geruststelde dat hij met de klacht bezig was en op allerlei manieren trachtte de klacht tot een rechtszaak te brengen. U kon echter niet vertellen op welke manieren hij dit probeerde (CGVS 20 september 2010, p.10). Wel gaf u aan dat uw vader een advocaat had aangenomen, maar dat dit uiteindelijk tot geen resultaten heeft geleid (CGVS 20 september 2010, p.8). Op de vraag waarom uw vader vertelde dat hij de daders van december 2007 zeker veroordeeld kon krijgen, kon u geen verklaring geven en u wees op het feit dat uw vader u niets vertelde. Toen u werd gevraagd of u deze informatie niet verder probeerde na te gaan bij uw moeder, antwoordde u dat het niets zou opleveren aangezien uw vader weinig of niets vertelde aan uw moeder over dergelijke zaken (CGVS 20 september 2010, p.11). Deze verklaringen zijn niet aannemelijk. Immers, zelfs al werd de klacht ingediend door uw vader kan toch worden aangenomen dat u, als onderwerp van de klacht, meer kennis zou hebben van het concrete inhoudelijke vervolg van de klacht. Uw verklaring dat uw vader niets vertelde, kan niet als een overtuigend argument worden beschouwd om zelf geen actieve pogingen te ondernemen om informatie in te winnen over de klacht. Het is dan ook opmerkelijk dat u verklaarde zelf de autoriteiten niet te hebben aangesproken over de klacht aangezien die door uw vader was ingediend (CGVS 20 september 2010, p.5). Evenzo kon u bijvoorbeeld door contact op te nemen met de advocaat die uw vader had aangenomen, meer informatie inwinnen over de klacht van uw vader. De geringe interesse die u vertoont in de nasleep van de door u ingeroepen feiten, relativeert niet alleen op ernstige wijze de door u ingeroepen vrees, maar brengt zelfs de geloofwaardigheid ervan in het gedrang.

Voorts moet worden vastgesteld dat u geen enkel begin van bewijs voorlegt in verband met de klacht. Wat betreft het bestaan zelf van bewijzen legde u verklaringen af die onwaarschijnlijk zijn voor iemand die het onderwerp vormt van de klacht in kwestie. Zo verklaarde u (CGVS 20 september 2010, p.9) dat uw vader in het bezit was van een map met veel documenten, en dat u misschien uw moeder moest bellen om haar te vragen deze papieren door te nemen. U voegde hier echter aan toe dat u niet weet of er kopieën bestaan van de klacht. Deze verklaringen leiden alvast tot de vaststelling dat u niet op de hoogte bent van enig bewijs voor uw asielaanvraag, wat opmerkelijk is gezien de klacht ten voordele van uw zaak werd ingediend. Uw gebrek aan initiatief om u te informeren hierover geeft verdere blijk van de onaannemelijkheid van de door u verklaarde vervolgingsvrees. Zo verklaarde u op

het eerste gehoor voor het CGVS (CGVS 23 juli 2010, p.15-16) dat u ervan uitgaat dat uw moeder in Jerevan niet op de hoogte zou zijn van mogelijke bewijsstukken die uw verklaarde vrees voor vervolging kunnen staven. Immers, het was volgens u eerder uw vader die zich met de opvolging van de klacht zou hebben beziggehouden. Op de vraag of u niet eenvoudigweg contact zou kunnen opnemen met uw moeder om dit alsnog na te gaan, antwoordde u dat dit wel mogelijk zou zijn. Echter, gezien het belang hiervan kan minstens verwacht worden dat u reeds vroeger op eigen initiatief meer had gedaan om dit te verifiëren en het risico op vervolging door de autoriteiten in te schatten. Bijgevolg kunt u niet aannemelijk maken dat uw verklaarde vrees voor vervolging gegrond is.

Uw verdere verklaringen op het tweede gehoor voor het CGVS wijzen erop dat u nog steeds geen inspanningen hebt geleverd om bewijzen over de klacht te vergaren. Zo werd u aan het begin van het gehoor (CGVS 20 september 2010, p.2) geconfronteerd met uw eerdere verklaring (CGVS 23 juli 2010, p.15-16) waar u stelde contact te zullen opnemen met uw broer om het rechtstreekse contactnummer van uw moeder op te vragen, en zo na te gaan of er enige documenten zijn aangekomen op het thuisadres. U antwoordde echter (CGVS 20 september 2010, p.2) dat er geen documenten zijn en dat uw broer u wel zou geïnformeerd hebben indien er relevante documenten waren. Bovendien verklaarde u dat u uw moeder niet rechtstreeks gecontacteerd hebt en dat u in uw laatste contact met uw broer niets gevraagd hebt over uw situatie in Armenië. Deze vaststelling getuigt van een verder gebrek aan initiatief van uw zijde om informatie in te winnen over uw persoonlijke situatie in Armenië en roept ernstige twijfels op over de door uw verklaarde vrees voor vervolging.

Met betrekking tot de melding van het incident van december 2007 aan de partij HJK blijft uw kennis wederom onaannemelijk gering. Naast uw verklaring dat uw vader hierover sprak met Stepan Demirchan, met wie hij overigens goed bevriend was, en dat daarbij de namen werden genoteerd van de politieagenten die dienst hadden op het bureau die dag (CGVS 23 juli 2010, p.9; CGVS 23 september 2010, p.8), brengt u geen verdere gegevens aan over het vervolg van het contact met de partij. Zo weet u niet (CGVS 20 september 2010, p.9) of de vermeende geweldpleging door de politie tegen u en andere sympathisanten van de partij werd benut in een politiek statement van de partij, of op enig andere wijze. Noch kunt u vertellen welke verdere informatie uw vader hierover zou hebben ontvangen, hoewel u verklaarde dat hij tot zijn laatste dag bezig was met de klacht. Deze verklaringen kunnen niet aannemelijk genoemd worden. Aangezien een politieke activiteit aan de oorsprong ligt van het incident en de daaropvolgende klacht, namelijk uw deelname aan het uitdelen van propagandamateriaal van HJK, kan verwacht worden dat u veel meer duidelijkheid schept over de maatregelen die de partij al dan niet zou getroffen hebben. Als zoon van een partijlid, die ook goed bevriend was met een belangrijke politieke figuur, beschikte u bovendien over een directe bron om u te informeren over mogelijke acties van de partij. Uw verklaring dat u niet weet of de partij iets heeft gedaan na de melding van het incident is dan ook niet aannemelijk.

Verder moet worden opgemerkt dat u geen begin van bewijs heeft dat u actief was voor de oppositiepartij HJK noch dat u naar aanleiding hiervan in december 2007 werd opgepakt en mishandeld door de politie tengevolge waarvan u meerdere breuken opliep. U kan evenmin staven dat uw vader en broer meerdere malen door de autoriteiten werden opgeroepen noch dat u in december 2008 werd opgepakt en een uitreisverbod diende te ondertekenen. Dergelijk manifest gebrek aan bewijzen, terwijl redelijkerwijze mag worden verwacht dat u een begin van bewijs over uw activiteiten en problemen kan voorleggen, tast de aannemelijkheid van uw asielrelaas verder op ernstige wijze aan.

Ten slotte blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, dat tijdens de aanloop van de presidentsverkiezingen van februari 2008 er weliswaar druk werd uitgeoefend op opposanten en dat er sporadisch arrestaties waren, maar dat de campagne door de band rustig verliep. Uw verklaring dat u en uw vader slachtoffer geworden zouden zijn van ernstige problemen is in het licht van deze informatie dan ook weinig plausibel.

Verder blijkt uit de bovenvermelde informatie in het kader van de presidentsverkiezingen van 2008, dat er op de kiesdag meldingen waren van intimidatie en zelfs geweld ten aanzien van vertrouwenspersonen van de oppositie; dat bij de daaropvolgende evenementen van maart 2008 hardhandig werd opgetreden tegen manifestanten en dat tegen een aantal personen een rechtszaak werd aangespannen. Er hebben zich in deze periode dus ernstige feiten die vervolging kunnen uitmaken, voorgedaan. In tussentijd is de situatie echter geëvolueerd. Afgezien van de twee gezochte personen die in de informatie worden vermeld, zijn alle personen die de autoriteiten willen vervolgen in het kader van deze evenementen reeds gearresteerd. Voor personen met uw profiel, met name wiens vader heeft deelgenomen aan de betoging van 1 maart 2008 blijkt uit de informatie dat ze wel druk kunnen ervaren vanwege de autoriteiten, maar dat er actueel geen gegronde vrees voor vervolging is in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Overwegende dat de verklaringen van de asielzoeker een voldoende bewijs kunnen zijn op voorwaarde dat ze plausibel moeten zijn, hetgeen zoals hierboven werd vastgesteld in casu niet het

geval is; overwegende dat de bewijslast in beginsel berust bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die hij aanhaalt, maar dat u geen overtuigend bewijselement voorlegt omtrent de door u aangehaalde vervolgingsfeiten; overwegende dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden verleend indien men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is, kan er in uw hoofdte geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden weerhouden.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten (uw militair boekje, uw rijbewijs, uw geboorteakte, uw huwelijksakte, en de reispaspoorten van uw minderjarige dochter en zoon) bevatten informatie in verband met uw identiteit, en in verband met de identiteit van uw gezin, doch niet in verband met de door u in het kader van uw asielaanvraag aangehaalde problemen. Derhalve wijzigen deze documenten niets aan bovenstaande beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel wordt de schending aangevoerd van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) juncto artikel 1 van het Verdrag van Genève. Een tweede middel wordt afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. In het derde middel beroept verzoeker zich op de schending van "de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht, als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, en zoals aan de Commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 'betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen' en de wet van 15 december 1980."

2.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in de beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht, en dit zowel in het licht van de toekenning van de vluchtelingenstatus als van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3. Verzoeker steunt zijn asielrelaas op grond van de feiten die zich zouden hebben voorgedaan in de aanloop van de presidentsverkiezingen van 19 februari 2008.

Elke asielzoeker dient aan te tonen dat er in zijn hoofdte feiten en omstandigheden bestaan waardoor hij een gegronde reden heeft te vrezen voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van de bepalingen met betrekking tot de subsidiaire bescherming. De vrees van de asielzoeker moet gegrond zijn, het risico dat hij meent te lopen reëel.

Artikel 48/5, §3, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dan ook dat rekening wordt gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij op het tijdstip waarop een beslissing inzake haar asielaanvraag wordt genomen (zie ook RvS 26 september 2008, nr. 186.532). Determinerend bij het onderzoek van een asielaanvraag is immers of de asielzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft voor een te verwachten risico van vervolging of een reëel risico op ernstige schade in zijn land van oorsprong.

De Raad is in die optiek van oordeel dat de bestreden beslissing een determinerend weigeringsmotief bevat, meer bepaald het motief dat betrekking heeft op de vaststelling, na inzage van de stukken van het dossier, dat de actuele situatie in Armenië voor personen met het profiel van verzoeker, met uitzondering van enkele gekende en gerapporteerde gevallen, geenszins van aard is om te besluiten dat politieke opposanten vervolgd worden in de zin van de Conventie van Genève. Voor zover de middelen van verzoeker betrekking hebben op de andere motieven van de bestreden beslissing, worden deze door de Raad als overtoollig beschouwd, zodat het desgevallend gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoeker dus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

Wat betreft de vereiste van het aanwezig zijn van een objectieve, actuele vrees, moet in casu inderdaad worden vastgesteld dat de huidige situatie in Armenië van dien aard is dat personen met het profiel van de verzoekende partij geen vervolging dienen te vrezen. Deze bevinding is gestoeld op het document "Subject related briefing 'Armenië'. Situatie van de oppositie in de context van de gebeurtenissen van februari/maart 2008 en de gevolgen ervan" (gedateerd 23 juni 2010, adm. doss. stuk 13). Uit dit document blijkt dat personen die in het kader van de verkiezingen van 19 februari 2008 werden gearresteerd inmiddels - behoudens welbepaalde uitzonderingen - werden vrijgelaten. Voorts blijkt uit deze informatie dat sinds de aantreding van president Sargsyan de autoriteiten niet meer geneigd zijn om mensen om politieke redenen aan te houden. Sindsdien hebben diverse politieke acties van de oppositie plaatsgevonden zoals petitie en een herdenkingsmeeting, en werd een amnestiewet door het parlement aangenomen op 19 juni 2009. Diverse goedgeplaatste bronnen, zoals de voorzitters van verschillende Armeense mensenrechtenorganisaties, van oppositiepartijen en hooggeplaatste overheidspersonen en buitenlandse diplomaten bevestigen unaniem dat personen met het profiel van verzoeker geen risico lopen op enige vorm van vervolging. Samenvattend kan dan ook worden gesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat er actueel geen gegronde vrees voor vervolging is, noch een reëel risico op ernstige schade en dat verzoeker met concrete elementen aannemelijk moeten maken dat daar wat zijn persoonlijke situatie betreft, anders over moet worden geoordeeld.

Verzoeker verwijst naar een aantal rapporten van Human Rights Watch, meer bepaald een rapport met de titel "Armenia: Another chance for reconciliation", een "Country summary" met betrekking tot Armenië, gedateerd januari 2009 van dezelfde organisatie en een "UPR Submission Armenia, november 2009". Ten slotte wordt nog verwezen naar het stuk met de titel "Letter to Prosecutor General of Armenia regarding the death of Vahan Khalafian in custody", van dezelfde organisatie. Uit de drie eerstvermelde rapporten, zo stelt hij, blijkt duidelijk dat de presidentsverkiezingen van februari 2008 getekend waren door geweld en onrust. Dit wordt echter door de verwerende partij niet ontkend in de bestreden beslissing. Integendeel blijkt uit de motivering ervan dat de campagne in de aanloop van de presidentsverkiezingen –niettegenstaande het feit dat druk werd uitgeoefend op opposanten- door de band rustig verliep, maar dat het geweld zich heeft gemanifesteerd op de kiesdag zelf en vooral tijdens de daaropvolgende evenementen van maart 2008 en dat de ernstige feiten die zich toen hebben voorgedaan kunnen worden beschouwd als daden van vervolging. Deze analyse wordt niet tegengesproken in de door verzoeker bijgevoegde rapporten. Bovendien wordt er in de rapporten geen melding gemaakt van feiten die de stukken van het administratief dossier met betrekking tot de actuele situatie in Armenië tegenspreken. In zoverre verzoeker nog verwijst naar het stuk dat betrekking heeft op de dood van een 24-jarige gedetineerde die fatale verwondingen opliep tijdens zijn hechtenis, weze opgemerkt dat verzoeker hiermee evenmin aantoont dat dit document, dat overigens betrekking heeft op een persoon die was aangehouden op verdenking van diefstal en met betrekking tot dewelke geen gegevens werden vermeld over zijn eventuele politieke overtuiging of de link met de presidentsverkiezingen, de informatie in het dossier zou ontkrachten. Verzoeker toont immers niet aan dat de in het stuk geschetste situatie enig uitstaans heeft met zijn persoonlijk asielrelaas, noch wordt ermee aannemelijk gemaakt dat in weervil van het hiervoor gestelde, de situatie voor de politieke opposanten in Armenië niet zou zijn geëvolueerd.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij een actuele vrees voor vervolging heeft in de zin van artikel 48/3, dan wel een reëel risico op ernstige schade vrezen in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet op grond van de gebeurtenissen in de aanloop van en volgend op de presidentsverkiezing van 19 februari 2008. In zoverre verzoeker nog doet gelden dat uit de door hem voorgelegde stukken blijkt dat de situatie in Armenië van zodanige aard is dat hem de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend omwille van willekeurig politiek geweld, weze andermaal opgemerkt dat de stukken waarvan sprake de informatie over de geëvolueerde en gekalmeerde situatie in Armenië zoals die blijkt uit het recente stuk uit het administratief dossier niet tegenspreken, en dat uit het laatstvermelde stuk, dat betrekking heeft op één incident met een

gedetineerde, evenmin blijkt dat de toestand in Armenië thans zou moeten worden gelijkgesteld met een situatie zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. De Raad is dan ook van oordeel dat de verwerende partij alleen al op grond van het hiervoor besproken motief genoegzaam tot de conclusie is kunnen komen dat aan verzoeker noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend.

Dat, ten slotte, bij het onderzoek van de asielaanvraag het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden is evenmin aangetoond: omtrent dit beginsel dat aan het bestuur de verplichting oplegt om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954), stelt de Raad vast dat verzoeker door de verwerende partij werd gehoord, dat hij in de gelegenheid werd gesteld alle nuttige bewijsstukken voor te leggen en dat een beslissing werd genomen op grond van alle stukken die het dossier samenstellen, samengenomen met de objectieve landeninformatie waarvan de verwerende partij gebruik heeft gemaakt. Verzoeker brengt geen enkel concreet element bij dat zou toelaten daar anders over te oordelen.

De middelen kunnen niet worden aangenomen.”

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS